

3 Евангелля св. Лукі

Езус пайшоў у горад, які называўся Наін, і з Ім ішлі многія вучні Ягоныя і вялікі натоўп. Калі ж Ён наблізіўся да гарадской брамы, выносілі з яе памерлага, адзінага сына ў маці, якая была ўдавою. І шмат людзей з горада ішло разам з ёю. Убачыўшы яе, Пан злітаваўся над ёю і сказаў: “Не плач”. І падышоўшы, дакрануўся да насілак. Тыя, хто нёс, спыніліся. І сказаў: “Хлопча, кажу табе, устань”. Мёртвы сеў і пачаў гаварыць. І Езус аддаў яго маці ягонай. Усіх жа ахапіў страх, і славілі Бога, кажучы: “Вялікі прарок паўстаў сярод нас, і Бог наведаў свой народ”. †

Лк 7, 11–17

Сюрпрызы, якія нясуць радасць збаўлення

Так шмат разоў Пан Езус суцяшаў засмучаных і церпячых. Кожная Яго сустрэча з чалавекам, якога закранула нейкае няшчасце, заканчвалася аздараўленчай ласкай. Сляпыя атрымлівалі зрок, глухія – слых, храмыя пачыналі хадзіць, пракажоныя адыходзілі ачышчанымі. Маці атрымала сына. І калі яна плакала, то ўжо толькі ад неапісальнай радасці.

Сведкі падзей пад Наінам былі здзіўлены і ўдзячны Пану Богу за знак Яго прысутнасці. Сёння Езус праз свой Касцёл працягвае сваю збаўчую місію. У святых сакрамантах няспынна паўтараецца Хрыстовае: “Не бойцеся!”, “Не плач!”, “Супакой вам!”.

Ці толькі згубленыя ў нашых штодзённых клопатах, прыглушаныя няспынным нараканнем над асабістым лёсам, мы зможам пачуць гэтае далікатнае, але эфектыўнае кліканне Езуса?

Касцёл жыве ў сваіх членах, у кожным з вучняў Хрыста: усе ахрышчаныя павінны ўсведамляць той бляск з раніцы ўваскресення, які яны выпраменьваюць. Пан Езус умешваецца ў сітуацыі, на першы погляд безнадзейныя. Як у выпадку, апісаным у Евангеллі, Яго ўмяшанне заўсёды з’яўляецца радасным здзіўленнем. Каб вярнуць радасць чалавеку і пабудзіць яго да ўдзячнасці Пану Богу за веліч Яго дабрыні.